

АВТОРЕФЕРАТ НА ДИСЕРТАЦИОНЕН ТРУД

ПОЛИТИЧЕСКА ОНТОЛОГИЯ

НА ИДЕЯТА ЗА ХУМАНИТАРНА

ИНТЕРВЕНЦИЯ

СИРИЙСКИЯТ КОНФЛИКТ (2011-)

PIOTR PIETRZAK

ПРОГРАМА ПО ФИЛОСОФИЯ, НА АНГЛИЙСКИ ЕЗИК

НАУЧЕН РЪКОВОДИТЕЛ:

ПРОФ. Д-р ВЕСЕЛИН ХРИСТОВ ДАФОВ

Предаден за степен доктор по философия

ФИЛОСОФСКИ ФАКУЛТЕТ

Софийски Университет "Св. Климент Охридски"

СОФИЯ 2020

Съдържание

За интердисциплинарния модел на изследването	1
Няколко думи за дисертацията	3
Основният проблем.....	6
Структура на дисертационния труд	12
Основните идеи и открития на дисертационния труд.....	22
Иновативната стойност на изследването.....	51
Хронология	60
Кратки биографични данни:	65

АВТОРЕФЕРАТ НА ДИСЕРТАЦИОНЕН ТРУД

ПОЛИТИЧЕСКА ОНТОЛОГИЯ НА

ИДЕЯТА ЗА ХУМАНИТАРНА

ИНТЕРВЕНЦИЯ

СИРИЙСКИЯТ КОНФЛИКТ (2011-)

PIOTR PIETRZAK

За интердисциплинарния модел на изследването

Веднъж чух някой да казва, че писането на дисертационен труд наподобява строежа на къща. Свързва се с идеята за трайност, необходимост и ежедневна употреба. Именно това е трудът, в който образно казано ученият ще пребивава известно време, преди да достигне друго постижение в областта, в която работи. Смятам, че основата на тази къща непременно трябва да е теорията за международните отношения, разбираана като политическа/научна онтология, която отговаря така да се каже за обединяването на различните типове познания, свързани с главната научна област на текста. Теорията за международните отношения като политическа/научна онтология позволява да се

PIOTR PIETRZAK | АВТОРЕФЕРАТ НА ДИСЕРТАЦИОНЕН ТРУД |
Софийски университет "Св. Климент Охридски" | СОФИЯ 2020

ПОЛИТИЧЕСКА ОНТОЛОГИЯ НА ИДЕЯТА ЗА ХУМАНИТАРНА ИНТЕРВЕНЦИЯ

СИРИЙСКИЯТ КОНФЛИКТ (2011-)

направят по-конкретни разсъждения, които имат за цел да покажат истинската природа на идеята за хуманитарна интервенция, и да разкрият всичките ѝ скрити, а и по-явни аспекти и измерения.

Стените на тази къща, която своего рода е дисертационният труд, биха били доста нестабилни, ако основата ѝ се състои от дискусии от областта на международното право, понятия и политики, базирани на система за сигурност, на ООН, различни стратегии за разрешаване на конфликти или история на международните взаимоотношения. Те трябва да бъдат подсилени от задълбочено и изхождащо от другаде изследване на събитията, които доведоха до Арабската пролет като цяло и до Сирийския конфликт в частност.

В този ред на мисли, за да се чувстваме добре в нашето жилище, да ни е удобно, т.е. да имаме възможност да обсъждаме поставения въпрос от една адекватна перспектива, в стените на сградата ни трябва да са замесени и знания за геополитическите развития в областта, която англоговорящите наричат Големия Близък Изток – това са Близкият изток и страните от Северна Африка. Изграждащият материал на стените на къщата ни трябва да се състои и от предпоставяне, вземане предвид на някои важни морални и юридически аргументи във връзка с отговорностите на международната общност спрямо нациите и обществата, засегнати както от национални конфликти и местни хуманитарни кризи, така и от войни в дадени области.

Покривът на тази къща, която е нашият дисертационен труд, трябва да бъде изграден от здрави и дебели греди. Тези греди трябва да бъдат различни философски подходи, които осигуряват различен хоризонт на интердисциплинарния модел на

**PIOTR PIETRZAK | АВТОРЕФЕРАТ НА ДИСЕРТАЦИОНЕН ТРУД |
Софийски университет "Св. Климент Охридски" | СОФИЯ 2020**

ПОЛИТИЧЕСКА ОНТОЛОГИЯ НА ИДЕЯТА ЗА ХУМАНИТАРНА ИНТЕРВЕНЦИЯ

СИРИЙСКИЯТ КОНФЛИКТ (2011-)

изследването. Този вид греди са много полезни днес, предвид факта, че толкова много идеи за международните отношения, както и теории, парадигми и разклонения на социалните науки все още имат малко или много непреодолими недостатъци.

И накрая, домакините на тази къща са тези, които се занимават именно с такива завладяващи идеи и понятия като идеята за хуманитарната интервенция, които хвърлят повече светлина върху изследваната научна област. Но има ли добри домакини без гости? Затова вратите на тази къща ще бъдат винаги отворени не само за всички, които имат желание да развият областта на теорията на международните взаимоотношения, но дори и за тези учени, които имат по-косвен допир с централната тема на тази дисертация. Те винаги ще бъдат добре дошли да обсъдят идеята за хуманитарната интервенция по един по-освободен, но също толкова ползотворен начин.

Така много повече изследователи, а и хората, вземащи решения в политиката, ще се снабдят с един лесно достъпен, полезен, практичен и приложим наръчник, чиято цел е да помогне за изясняването на някои въпроси, свързани с вероятно едно от най-противоречивите понятия в областта - хуманитарните извънредни ситуации и съвременните конфликти, както и стратегиите за разрешаването им.

Няколко думи за дисертацията

Тази дисертация е плод на работата на един човек, който никога не би се осмелил да се нарече философ, а просто смирен

PIOTR PIETRZAK | АВТОРЕФЕРАТ НА ДИСЕРТАЦИОНЕН ТРУД |
Софийски университет "Св. Климент Охридски" | СОФИЯ 2020

наблюдател на социалната действителност, който смята за негова отговорност да задоволи не само собствения си интелектуален глад, нито този на малка група изследователи, а по-скоро нуждите на много учени, политици и хора, които са отговорни за правенето на политики, така че те могат да се възползват максимално от иновативната онтологична перспектива на тази така трудно уловима, „ликвидна“ и постоянно променяща се многонационална реалност, която се представя в дисертационния труд.

Той започва със систематично онтологично проучване на изследванията относно идеята за хуманитарна интервенция. Целта на това проучване е да се намери достоверно обяснение на това, което реално стои зад разглежданата концепция, както и да се разясни при какви обстоятелства може да бъде използвана в контекста на развиваща се извънредна хуманитарна ситуация в съвременния свят.

След тази необходима теоретична част следва практически ориентиран дебат, който се фокусира върху потенциалната приложимост на хуманитарната интервенция през различни фази от Сирийския конфликт, който избухна през 2011 г.

Изследванията по темата показват недвусмислено, че от избухването му до сега, той е променил естеството си поне десетина пъти – толкова, че дори да бъде метафорично описван като хамелеон, който с лекота сменя цвета на кожата си съобразно заобикалящите го среда и обстоятелства.

Въпреки това, знаем, че въпреки че е имало много случаи, в които е било оправдано и полезно да се извърши хуманитарна интервенция и въпреки редицата политически коментатори, активисти и хора, които вземат политически решения по този въпрос, международната общност се въздържа от извършването на хуманитарна интервенция.

Основният проблем

Може да се каже, че проблемът около разбирането на идеята за хуманитарна интервенция се дължи факта, че дисциплината „социални науки“, която традиционно се занимава с такива сложни, но по своята същност неясни (мъгляви) концепции като тази за хуманитарната интервенция, делегира работата по отстраняване на неяснотите около идеята за хуманитарната интервенция на работниците на полето на теорията за международните отношения. За съжаление обаче, теорията за международните отношения става все по-плюралистична.

Въпреки че именно плюрализмът е една от най-вдъхновяващите характеристики на тази научна дисциплина, той създава и някои концептуални проблеми. Представителите на тази традиция намират трудности да се съгласят по въпроса как идеята за хуманитарната интервенция да бъде поставена в едни по-тесни и същевременно по-ясни граници, които да са

универсално различни. Те често се впускат и в дискусии относно това, как основните характеристики, природата и възможните условия за прилагането на концепцията за хуманитарна интервенция са представени от представителите на други клонове от теорията за международните отношения.

Тези трудности се оказват трудни за преодоляване, предвид факта, че някои подходи в областта на международните отношения, като например реализъм и либерализъм, са много взаимосвързани от други. В същото време има подходи, които изглеждат твърде несвързани помежду си и дори пренебрегнати от учени, които следват по-нетрадиционни подходи като постколониализъм, феминизъм, постструктурализъм или марксистката школа в областта на международните отношения. Понякога самата теория за международните отношения се показва доста податлива на политизиране, различни видове догми и предразсъдъци.

Друг път пък някои подходи използват различни философски подходи, за да обосноват по доста инструментален начин своите твърдения. Те създават впечатлението, че даден философ би избрал точно този път или би твърдял точно това, без реално това да е напълно сигурно. Целта е да се подкрепят определени твърдения, да се легитимират дадени предположения. Има немалко доказателства за подобни опити, както по въпроса за, така и против каквато и да е интервенция срещу литературата по темата.

Това изследване не предлага подобен подход. Напротив, част от неговата стойност се състои в едно по-координирано приложение на различни интердисциплинарни подходи и методи; основано е на здрава методология, „щателна“ епистемология и много по-разбираема онтологична перспектива отколкото досегашните подобни изследвания.

Наблягането върху онтологичните аспекти на областта на това изследване би трябвало да помогне за постигането на по-голяма кохезия между различни и на пръв поглед несвързани помежду си традиции на една политизирана и понякога изпълнена с пристрастия и предразсъдъци теория, каквато е теорията на международните отношения. Свързването на това изследване с дълбока философска рефлексия обаче поставя някои предизвикателства на пътя на изследователя. Не бива да очакваме, че само защото чукаме на вратата на философията, то въпросите и проблемите, които имаме, ще бъдат чудодейно разрешени. Всеки, който се осмелява да се включи в един истински философски дебат, трябва да има предвид факта, че във всеки един момент, това може да доведе до отварянето на врати към различни трансцендентални, метафизически или универсални истини.

За съжаление, политиците, хората, отговорни за вземане на решения относно създада се извънредна хуманитарна ситуация, смятат, че философстването или работата по някои философски въпроси е лукс, който не могат да си позволят. Философският перфекционизъм не позволява конкретното, материалното, субективното, спекулативното, не-цялото, политическото, ... човешкото да се включат в идеята за универсалното. И все пак, според мен е необходимо този дебат да се разглежда от различни философски измерения, за да може да се постигне по-голяма близост до истината за световната политика и същността, ролята и приложимостта на идеята за хуманитарната интервенция. Подобен ход трябва да се осъществи само с присъщата строгост на всяко едно задълбочено философско изследване.

Разбира се, всеки един теоретик в областта на международните отношения, който изследва концепцията за хуманитарната интервенция, не трябва да приема всичко, което

философията му предлага, за даденост. Обсъжданият проблем има много измерения и затова няма готови решения.

И все пак, един такъв подход, приложен в дисертационния труд, има бъдеще. Това е опит за приемане на едно много по-голямо интердисциплинарно портфолио, състоящо се от различен тип изследвания, методи, подходи и водещи съвременни философски и политически дебати и изследвания, всички подсилени от една напълно нова политическа онтология, позната още като онтология *in statu nascendi*. Тази онтология обръща специално внимание на всички аспекти на процеса по създаване (съзидание) и е директно свързана с идеята за битието, съществуването, както в смисъла на нещо вече съществуващо, така и в смисъла някаква идея или процес, които тепърва ще се появят в битието.

Структура на дисертационния труд

Дисертацията започва с **кратък въвеждащ параграф**, който очертава основните компоненти на проекта и дава основание за необходимостта от задълбочено изследване на идеята за хуманитарна интервенция.

- **Първа глава** обяснява мотивацията за този проект (отговора на въпроса „Защо?“). Тук се излага основната хипотеза и нивото на приложимост, като се дава информация и за използваната методология и структура. Основната цел е да се обясни как може да се приеме една онтологична перспектива по отношение на въпросите, свързани с теорията на международните отношения. Главата ще описва основните ползи от заемането на една такава позиция, от инкорпорирането на една по-широка онтологична перспектива към изследваната област и концепция. Заедно с това засяга и въпроса за основните

ограничения на идеята за хуманитарна интервенция, разглеждайки го от перспективата на страни, които вероятно го използват по един по-инструментален и партикуларистичен начин.

- **Втора глава** отключва дебата за различните онтологични аспекти на изследването и посочва основните разлики между онтологията и епистемологията. Прави се ясно разграничение между политическата и философската епистемология. Следователно, тази глава привежда под вниманието на читателя разликата между теорията на международните отношения, разбираана като научна онтология, която се състои от няколко теории, подходи и парадигми, и като теория, която се разглежда като полезен каталог от различни парадигми и подходи. И накрая, тази кратка глава въвежда и идеята за един специфичен тип онтология – т.нар. *in statu nascendi* онтология, понятие, което е изработено, за да се намери начин да се

концептуализират едни по-ефимерни, неясни и трудно уловими концепции, налични на „пазара“ на идеите, свързани с теорията на международните отношения, като например концепцията за хуманитарна интервенция.

- **Трета глава** очертава основната отправна точка на дебата за хуманитарната интервенция в контекста на теорията на международните отношения. Изследваната област се разглежда от перспективата на международното право и международната практика, като тези дискусии са допълнени с няколко исторически *ad hoc* примера на извънредни хуманитарни ситуации. Тази глава също така извежда на преден план дискусията за обхвата на отговорността на световните лидери в контекста на някои от най-пресните случаи на злоупотреба с човешки права и военни престъпления.
- **Четвърта глава** разглежда концепцията за хуманитарна интервенция от перспективата на задълбочен онтологичен

анализ на класически и не толкова класически подходи, познати в областта на теорията на международните отношения. Благодарение на излагането на тези подходи, е възможно да се стигне до един работен синтез, който позволява широк плурализъм и съответно отчитамногостранни приноси на обсъжданите подходи към по-широката дискусия на идеята за хуманитарна интервенция. Това дава възможност за по-ясно отчитане на силните и слабите страни на тези подходи.

Неминуемо тук се обсъждат и различни научни изследвания, релевантни към темата, и се обяснява какво е направено досега, както и кои са най-значимите открития.

- **Пета глава** предлага едно ново рамкиране на теорията на международните отношения с вече очертаните нови граници на онтологията тип *in statu nascendi*, която дава една нова по-систематична, интердисциплинарна и съзерцаваща перспектива на въпросите обект на теорията на

международните отношения. Взимат се различни иновации във вече установената традиция, като се изгражда нов по-силен онтологичен корен с цел съживяване на търсенето на истината относно въпросите обект на теорията на международните отношения. Това прави учените, които изследват полето на теорията на международните отношения да достигнат до едни традиционно пренебрегвани територии.

Освен това, предприемането на това изследователско пътешествие обещава да подсили няколко емпирични проучвания върху основните концептуални, методологически и аналитични разлики между различните подходи, които съществуват в областта. Това също така предлага и нова възможност за задълбочаване на знанията относно произхода на понятието, неговото онтологично разглеждане и съответно придаването на едно ново основно значение на изследваната област.

- **Шеста глава** разглежда по-отблизо развитието на ситуацията в Сирийската арабска република в последното десетилетие (2011–2021). Това е направено през призмата на по-широки разсъждения относно практическото приложение на понятието хуманитарна интервенция по отношение на конфликтите в Сирия (2011 – 2021). Главата представя задълбочено въведение в историята на събитията, свързани със Сирийския конфликт, главно през призмата на събитията от Арабската пролет в някои съседни на Сирия страни. Понятието се разглежда и от гледната точка на Съвета за сигурност на ООН и дискусиите, проведени по въпросите около този конфликт, използването на химически оръжия в Сирия, химическите атаки в Гута, заплахите за наказателни въздушни атаки и Рамката за елиминиране на арсенала от химически оръжия в Сирия. Заедно с това, главата засяга и проблеми, свързани с неконтролируемия наплив на групи, свързани с Ал-Кайда в

Сирия – феномен, който коренно измени природата на конфликта в страната. Накрая, тази част от дисертационния труд разглежда конфликта през призмата на събитията, които довеждат до водената от САЩ интервенция срещу бойците на Ислямска държава в Ирак и Сирия през 2014 г., интервенцията на Русия в Сирия през 2015 г. и последвалите в отговор действия на САЩ срещу сирийския режим след химическите атаки в Хан Шейхоун.

- **Седма глава** представя главните открития на дисертацията.

Именно в нея може да се открие иновативната стойност на научния труд. Главата извежда на преден план експерименталното изследване на десет конкретни казуса и предизвикателствата, свързани с въпросните извънредни хуманитарни ситуации (настоящи и такива, които вече са в историята). Разглеждането на тези многоизмерни предизвикателства цели да придаде по-аналитичен характер на дебата за хуманитарната интервенция. Съвсем

целенасочено въпросите около конкретните казуси нямат предварително дефинирани отговори и работата върху намирането на най-добрите решения не се изчерпва с края на дисертацията.

- **Осма глава** също има иновативна (експериментална) стойност. В нея се представя предположението, че вероятно има някои политически въпроси/въпроси, свързани с теорията на международните отношения, които вероятно няма да могат да бъдат напълно обяснени от перспективата на политическата онтология. Именно затова, в главата са представени и няколко философски онтологии като възможно решение на проблеми, които могат да възникнат в бъдеще, когато се отдадем изцяло на работата по изследването на произхода на разглежданата концепция, нейното онтологично изследване и по използването на един по-систематичен подход към всяка една от изследваните от нас области. Осма глава също така представя някои

основания за оптимизъм относно евентуалната бъдеща колаборация между политически и философски онтолози във връзка с бъдещото изследване на някои от най-малко изследваните територии от полето на теорията на международните отношения.

- **Заключителният параграф** обобщава всяка от главите на дисертацията, основните разсъждения, дискусии и дебати, разглеждани в текста, като заедно с това предлага нов контекст на дебата за хуманитарната интервенция, потенциалното приложение на понятието върху конкретния казус с конфликта в Сирия или която и да е друга зона на конфликт в съвременния свят. В заключението отново се предлага идеята за необходимостта да разгледаме теорията за международните отношения през призмата на една нова политическа онтология – онтологията *in statu nascendi*.

Дисертацията също така включва речник на използваните латински фрази, кратка част за благодарности, кратки биографични данни за автора, както и разширена библиография, която дава подробна информация за първичните и вторични източници, използвани в изследването.

И накрая, струва си да споменем, че първите шест глави са централната част на дисертацията. Това означава, че те са най-взаимносвързаните и най-иновативни части от дисертацията, най-внимателно изработените и най-критично разглежданите. Седма глава може да се нарече експериментална в смисъл, че представя десет конкретни казуса, които на места изглеждат доста далечни от централната тема на изследването. Това обаче не ощетява, а напротив - придава стойност на дисертацията, защото тази кратка глава предоставя уникалната възможност да погледнем изследваната област през една друга перспектива.

Осма глава изпълнява подобна роля, но за разлика от седма, тя е доста по-интердисциплинарна, аналитична и предварително дефинирана. Освен това, тя също така представя новоформираната онтология тип *in statu nascendi*, съставляваща различни философски традиции, онтологии и хоризонти, които са от изключителна помощ при опита за разглеждане на идеята за хуманитарната интервенция през една друга перспектива.

Основните идеи и открития на дисертационния труд

Тази дисертация се фокусира върху неуловимостта, флуидността и непредвидимостта на идеята за хуманитарната интервенция и посочва, че тази концепция може често да се окаже доста заблуждаваща, против интуитивното разбиране и дори противоречива.

Същевременно обаче, дисертацията е опит да се илюстрира, че тези проблеми са само върхът на айсберга. Показва необходимостта за преоценка на мястото на политическата онтология в едно подобно изследване, настоящето състояние на теорията на международните отношения, мощността на глобалната система за сигурност, основана от ООН, както и посоката, в която международната общност е избрала да върви по отношение на случаите на нарушения на човешките права в съвременния свят.

Идеята за хуманитарна интервенция може да се разглежда като несъвършена, противоречива и дори политизирана, ние живеем в несъвършен свят, в който буквално всеки месец или дори всяка седмица избухват местни и регионални конфликти. Заедно с това, изглежда, че изправени пред извънредни хуманитарни ситуации, местните и регионалните конфликти, които имат потенциал да се превърнат в сериозна заплаха за

регионалния или дори глобалния мир и сигурност, учените, подвизаващи се в областта на теорията на международните отношения, световните политически лидери и голям брой от влиятелни членове на международната общност са решили на всяка цена да възприемат позицията на ненамеса, формирали са една неинтервенционистка коалиция.

Въпреки че репутацията на идеята за хуманитарна интервенция не е особено висока, понятието не трябва да бъде отхвърлено без щателен анализ, особено предвид това, че приложението му може да доведе до някои положителни резултати. Сирийският конфликт не е най-добрият пример за едно успешно приложение на разглежданата концепция, но пък за сметка на това предлага доста материал за анализ по темата. Предвид вероятността в бъдеще да възникнат повече конфликти, подобни на тези в Сирия, си струва да изследваме този казус много внимателно.

За съжаление, последните десет години на наблюдения върху това, как международната общност отговаря на Сирийския конфликт (и всеки друг подобен нему) не ни дава достатъчно основание да вярваме, че системата за сигурност на ООН е готова да отговори на едно такова предизвикателство, независимо дали е предвидено отговорът да включва хуманитарна интервенция или не.

От една страна проблемът се дължи отчасти на това, че неправилната (неопитна и дори коравосърдечна) личност заема място на масата за вземане на решения. Защото модерните политици, макар да имат твърде малка представа за процеса по разбиране на същността на идеята за хуманитарната интервенция и дори още по-оскъдно разбиране за произхода и сложността на всяка отделна извънредна хуманитарна ситуация, често се държат сякаш именно те са хората, които могат да прилагат широкоспектърен набор от

инструменти, за да определят дали исканията на международната общност за хуманитарна интервенция са обосновани или не. Същите тези хора забравят, че главната функция на Съвета за сигурност на ООН е защита на групите от заплашени цивилни граждани по света, които са в риск от вече изпълняващ се или бъдещ, но неминуем геноцид. На теория всеки риск от заплаха срещу индивидуалните свободи на която и да е група от индивиди трябва да бъде посрещнат с адекватни действия от страна на международната общност. На практика обаче механизмът на Съвета за сигурност на ООН или изобщо не работи, или в повечето случаи има сериозно нарушени функции.

Въпреки че светът заслужава доста повече от едни слабо функциониращи институции и безразсъдни международни политически актьори на местно, регионално и глобално ниво, това, на което сме свидетели, е неспособността за добра

преценка от страна на властимащите, както и цялостната им некомпетентност, които прозират във виждането, че най-добрият *modus operandi* в световната политика по отношение на сигурността на съвременния свят е да размахват голяма пръчка, но никога да не я използват.

За разлика от това, което се случва при други подобни проекти/изследвания, аз не смятам, че има необходимост тази дисертация да се превърне в Библията, естествения закон или теорията на справедливата война, за да се генерират някои лесно приложими и проверими морални правила, които да оправдаят хуманитарната интервенция или идеята за оказване на помощ на страни, в които се наблюдава конфликт, който застрашава вътрешната стабилност.

Напротив, въпреки че в трета глава представяме типичния възглед, характерен за областта на теорията на международните отношения върху обсъжданията по темата за

хуманитарната интервенция, се вижда, че тази идея подлежи на диалектическо разпадане.

Отначало тя се разглежда през призмата на широка гама от различни, съществуващи заедно традиции от областта на теорията на международните отношения (четвърта и пета глава); резултатите от този вид промяна на перспективата след това се прилагат към случая с конфликта в Сирия (глава шеста). Накрая, след тази част от дебата се разглежда концепцията през призмата на различни философски традиции (глава осма).

Следователно, шеста глава оценява глобалните призови за хуманен/хуманитарен отговор на ситуацията в Сирия. Резултатите от тези изследвания са изследвани през призмата на дебата за отговорността на международната общност да въдворява реда и сигурността в зоните на конфликт, независимо дали конфликтите са подобни на този в Сирия или

не. Засегнат е въпросът ако международната общност наистина има такава отговорност, до каква степен тя може да преодолее ограниченията на системата за сигурност на ООН, плурализма, присъщ на дискурсите, в които се обсъжда понятието, и непредвидимостта на глобалната среда.

Историята на конфликта в Сирия (2011-) изглежда мъглява, трудно проследима и постоянно променяща се. Събитията, свързани с него, обикновено се разглеждат през призмата на събитията от Арабската пролет в съседните страни. Глобалният отговор на конфликта в Сирия и идеята за хуманитарна интервенция, разгледани през призмата на различни подходи спрямо емпиричното изследване, са описани в кратко въведение към основните концептуални, методологически и аналитични разлики между различните подходи, с които разполага теорията за международните

отношения, както и разликите в приложението им по отношение на световния отговор на кризата в Сирия.

След това се обсъжда дали подобна концепция би помогнала за подобряването на ситуацията на несражаващите се държави, които са заклещени в капана на огъня между много различни страни, въввлечени в борбата за власт на местно ниво. Това поставя нашето изследване в по-широкия дебат за най-доброто хуманитарно решение за подобни зони в съвременния свят.

Ние сме наясно също така, че Сирийският конфликт бавно, но сигурно върви към своя край. Президентът Башар ал-Асад успя да увеличи времето, в което е на власт, като елиминира повечето от своите врагове, заглуши гласовете на недоволните и превърна голяма част от инфраструктурата на страната в развалини.

Именно затова можем да направим основателно да предположим, че вероятността за каквато и а е хуманитарна интервенция в тази

страна е сведена до нула. За съжаление не можем да третираме Сирийския конфликт като аномалия, като отклонение. А това може да означава, че “Към вечния мир” на Кант следва да се разглежда като вид добра политическа фантастика или интересна приказка за (добри) деца.

Казусът Сирия е само един от многото конфликти, които избухнаха през последните години. С основание можем да предложим, че в бъдеще ще избухнат още подобни конфликти както в Близкия изток и Северна Африка, така и на други места по света. Затова от гледна точка на световните политически лидери е много важно да имат повече опции и перспективи що се отнася до вземането на решения, които ще оказват влияние както на регионално, така и на световно ниво. Настоящото изследване цели да предложи именно това.

Обхватът и сложността на проблемите, които обсъждаме, ясно показват нарастващата необходимост от по-систематичен

онтологически подход по отношение на дискусиите - предмет на теорията на международните отношения. Трябва да се обърне повече внимание на онтологическия начин или онтологическите модуси на мислене в сферата на политическите науки и теорията на международните отношения, за да погледнем проблемите от различен ъгъл. За съжаление, въпреки че онтологията се използва като подход в няколко съвременни науки, теорията на международните отношения все още се съпротивлява и отказва да възприеме онтологията по-систематично като подход.

За да е стойностно и полезно изследването, е препоръчително да възприемем един по-друг фокус върху онтологията - да мислим извън квадрата и същевременно да имаме един по-рефлексивен модел на мислене. Това ще ни изведе на пътя към истината за всеки предмет, събитие и процес, който да изследваме във връзка с всяка една сфера на социалната

действителност, независимо от трудностите, които несъмнено съпровождат един такъв процес по търсене на истината.

В този ред на мисли, една такава онтология и ученият, който се потапя в нея, никога не се задоволяват с лесни отговори. Изследователят, който е възприел подобна перспектива, е винаги готов да се задълбочава все повече и повече и да търси неуморно истината за съществуването на даден феномен. В света на философията онтологията се причислява към метафизиката - дял, който се занимава с въпросите за съществуването на нещата и тяхното йерархично групиране според техните прилики и разлики.

В един нереален свят, световните политически лидери изпълняват различни роли от тези на учените в различни сфери, включително и в тази на теорията на международните отношения. Въпреки различията между тях, всички тези световни лидери би следвало да имат непреодолимо желание да разбират в

пълнота всеки един аспект от социалната действителност и да намира обективни, ясни и точни обяснения на феномените.

За съжаление обаче, на практика тези политически лидери се водят предимно от идеята за бързи резултати за сметка на задълбочения анализ на случващото се в света. Учените от своя страна са фокусирани върху намирането на по-адекватни и обективни обяснения. За съжаление обаче, повечето не успяват да дадат адекватно обяснение на някои динамично развиващи се ситуации каквато е една извънредна хуманитарна ситуация.

Като че ли едно от най-правдоподобните обяснения за този проблем е, че учените са по-запознати с изискванията, които поставя един онтологичен тип мислене, а политиците по-скоро приемат нещата за даденост. Въпреки това обаче, сравнението не е много точно. Виждаме това много ясно само като помислим за липсата на съгласие между различните учени от областта на теорията на международните отношения по въпроса с истината

за световната политика и изобщо за всяка една идея, феномен или концепция, която се разглежда в тази област.

В този ред на мисли, можем да продължим дискусията и да отключим дебат за това, какво е истината в областта на теорията на международните отношения и какво е истината във философията. Въпреки че не бива да сравняваме ябълки и портокали, можем да открием ясна разлика между подхода на който и да е философ и този на един от най-известните изследователи в областта на теорията на международните отношения Робърт О. Кеохане. (И това е само един от примерите - определено може да сменим името на Кеохане и да сложим друго.) Според него “научният успех като цяло (а тук можем да кажем и в областта на теорията на международните отношения) не е постигането на обективна истина, а по-скоро постигането на по-голямо съгласие между учените относно определени факти, подлежащи на описание и проверка, и различни причинно-

следствените връзки между тях; съгласие, базирано на прозрачни и възпроизводими методи. (Robert O. Keohane, 1998).”

Тази разлика по отношение на търсенето на обективната истина в областта на философията и теорията на международните отношения в повече от очевидна. Мнението на Кеохане не е прецедент - то е характерно за много изследователи на международните отношения. Кеохане просто е пределно ясен и категоричен в излагането на мнението си, което е един вид всеобщо мнение в областта за това, какво означават понятия като абсолютна истина, яснота и обективност в областта на международните отношения.

Такава демократизация на научните критерии за истина е неприемлива (и президентските избори в САЩ през 2016 г. ясно показаха, че днес демокрацията е надценена). Недопустимо е да мислим, че можем да приемам каквато и да е идея като вярна само защото голяма част от академичната общност в дадената

област смята, че е вярна (дори да става въпрос за най-изтъкнатите членове). Това прилича на онези средновековни времена, в които много учени бяха убедени, че Земята е плоска.

Можем с няколко примера да илюстрираме потенциалните опасности от това, че по време на процеса на вземане на решения, които ще повлияят на редица страни, а ако не и на целия свят не се отделя достатъчно внимание на онтологическата перспектива спрямо проблема.

В ситуации, в които политическата лоялност взема превес пред академичния, щателния и стремящия се към обективност опит за вземането на решение кой да е например посланикът на Русия или САЩ на ООН, това може да има ужасни последици за сигурността на целия свят.

Такъв човек като върховен представител на Съвета за сигурност на ООН ще има правото да взема самостоятелни решения, които обаче могат да окажат влияние върху живота на

много хора. Така той може да спре действията на Съвета за сигурност на ООН във всяка една зона, в която има конфликт. От друга страна, той може да реши да предприеме хуманитарна интервенция, но пък в дадения момент това да се окаже също толкова опасно. Затова имаме нужда от способни служители, които да бъдат световни лидери. На фона болезнено потъпкване на или нехайство за истината, повсеместно неразбиране и преобладаващата липса на отговорност във всички сфери на живота, в областта на теорията (и практиката) на международните отношения, имаме нужда от хора, които да се застъпват за ценности като истината, яснотата и отговорността.

Според Тед Соренсен “Взимането на мъдри решения постоянно може да стане само, ако мъдростта ни е постоянно предизвиквана”. В този ред на мисли можем да кажем, че теорията за международните отношения също трябва да бъде прозрачна, обективна и ясна. Това означава, че трябва да

започнем да възприемаме теорията за международните отношения не като каталог от полезни идеи, теории, парадигми и подходи, които биха ни свършили работа в даден момент, но по един по-цялостен, хибриден и рефлексивен начин, който включва идеята за постоянна промяна в един непрестанен, но кръговратен поток от постоянно ставане (в онтологичния смисъл на тази дума).

Можем да постигнем целта си като зададем някои от най-простите, но същевременно най-наложителни въпроси като например: “Защо?”, “Сигурни ли сме, че това е така?”, “Има ли някакво друго обяснение на този феномен?”, “Има ли някакъв друг начин?”, както и “Защо се случи така?” За съжаление обаче някои приемат нещата за даденост.

Един такъв по-адекватен метод на изследване на проблемите ще ни позволи да открием много неволни грешки в

концептуализирането на знанията за международните отношения, които са вследствие на плоски и непълни обяснения.

От друга страна той ще покаже и няколко преднамерени конструкции, които изкривяват реалността. Защо трябва да се трудим, за да разкрием тези изкуствено създадени постфактум версии реалността? Каква всъщност е целта на това, да дестилираме този know-how от философията и да го приложим към теорията за международните отношения? Перафразирайки К. Ясперс, ще кажем, че теорията за международните отношения трябва да търси нови начини за задаване на въпроси и валидиране на отговорите - начини, които са в рамките на глобалната действителност такава, каквато я разбираме днес във всичките ѝ нейни версии.

Това обаче е невъзможно без да се обърне специално внимание на критерии и ценности като яснота, истина,

прозрачност и уважение, както и по-голямо внимание от страна на учените към различни онтологически въпроси.

В този смисъл, трябва ни нова онтология, която да обясни новото хибридно взаимодействие между теорията на международните взаимоотношения и политическата философия. Този хибрид изследва по-задълбочено понятията, с които борави, тъй като има различна природа (еволютивна и рефлексивна) и е тясно свързан с идеята *in statu nascendi*, която може да се сравни като горивото, което задвижва двигателя (изследването).

Важно е обаче да уточним, че трябва да разбираме тази нова онтология като еволюционно поле на изследване на съществуващото и процесите на битието, което допълва традиционното изучаване на битието, съществуващото, действителността, но същевременно въвежда различни елементи от други дисциплини, школи, традиции и полета.

Тук трябва и да подчертаем, че по време на изследването са възприети различни *ad hoc* методи и онтологии, ориентирани към обектите. Важността на различните формални дебати за онтологията и тяхното значение в полето на философията също е отчетено.

С оглед на казаното дотук, се предлага алтернативна политическа онтология, която наричаме *in statu nascendi*. С нея можем да започнем едно ново интелектуално пътешествие, което да задоволи нашето любопитство независимо от всичко. Това пътешествие предлага един по-адекватен подход към описаните проблеми, а именно рефлексивен, еволюционен начин на изследване, както и стремеж към постоянно самоусъвършенстване, сътрудничество, гъвкавост и отвореност към различни интердисциплинарни традиции.

Целта на изследването беше да промени нивото на осъзнатост на обсъждания проблем. То надхвърля *status quo*

обясненията и преодолява плоските, повърхностни и едноизмерни обяснения като възприема един процес на постоянни опити да се сприятели с мъдростта (от гр. σοφία *sophía*), за да очертае един по-широк хоризонт на иначе хаотичната същност на това изследване.

По пътя обаче срещнах редица трудности. В този смисъл, един изследовател, който възприема предложени начин на мислене на различни събития и феномени не би трябвало да се нарича мъдър човек във философски смисъл, защото той няма стремежа да знае всичко за всичко, което го удивлява. По-скоро той е един смирен наблюдател на дадени събития и измерения на реалността, комуто философските методи и любовта към философията му допадат изключително много. Той иска да запази приятелството си с мъдростта, като се грижи за нея и като задава по-ясни въпроси, за да разкрие

отличителните характеристики на всеки един аспект на неговия анализ.

Онтологията от типа *in statu nascendi* цени обективността във всяка една форма и избягва самозаблудата и изкривяването на реалността. Тя показва, че има нужда да разсъждаваме по-дълго върху дадени проблеми, за да преодолеем повърхностните обяснения, както и да уважаваме всяка една традиция, школа, подход, парадигма, идея и теория, които в последните няколко години са приведени в употреба при опита за решаването на въпросите относно хуманитарната интервенция.

Тази онтология предлага един калибриран, комбиниран, рефлексивен подход на задаване на въпроси, за всичко, което трябва да се обясни относно онтологията, политическата онтология и понятието за хуманитарна интервенция и идеята

за приложението му в Сирия и други конфликтни зони в съвременния свят.

Един от иновативните елементи, който придава стойност на изследването, е използването на онтологичния метод, който спомага за това, как идеята за хуманитарната интервенция се случва, създава, става и как тя разпростира/прилага в реалността.

До нови заключения относно обсъжданите проблеми може да се стигне единствено след като изследователят е заел знания от някои от най-изтъкнатите изследователи в областта на теорията на международните отношения, но и от най-изтъкнатите философи от изследваната област. Така той има възможност умело да съчетае някои традиции в областта на теорията на международните отношения с различни философски подходи.

Това помага за укрепване на една нова политическа онтология, която предлага съвсем нов рефлексивен хоризонт на изследване. Хоризонт, който изисква систематично, безмилостно и неуморно търсене на истината за идеята за хуманитарната интервенция като цяло и хуманитарната интервенция или липсата на такава в Сирийския конфликт.

В този смисъл е необходимо да подчертаем, че това ставане не се противопоставя на опитите на човек да придаде на това ставане някакъв логичен ред. Напротив, това е ставане, което групира различни идеи, теории, парадигми... Именно този подход може да ни осигури някаква временна сигурност в една фрагментирана и дори ликвидна реалност. Той взема предвид съществуващите полезни теории, дискредитирайки тези, които не функционират правилно.

Така се прилагат специфични модели на мислене към онтологическите проблеми, обсъждани в дисертацията, като

същевременно чрез интердисциплинарния характер на изследването се открояват недостатъци те на някои подходи.

Този синтез от различни подходи към проблема е несъвършен и рамкира временно едно незавършено ненапълно изследване. Рамката, която сме поставили, е проектирана така, че да отразява ограниченията на изследването, произтичащи от факта, че то се опитва да вплете в една конструкция един проблем, който е в развитие, едно понятие, което е в процес на ставане (*in-statu-nascendi manner*) и да го направи по-ясно, като доближи представата за него до истинската му същност.

Всички ограничения, свързани с изследването ще бъдат премахнати в един момент от синтеза на подходи към проблема и така ще се достигне до по-голяма яснота и една цялостна онтология. Диалектичката природа на изследването предполага достигането до синтез, само за да може той после да се разпадне и да се достигне до повече знание за проблема. Това звучи

хегелианско, но е важно да подчертая отново, че синтеза, до който сме достигнали, може да се разпадне отново, поради несъвършенството си и дебатът започне от самото начало.

В този смисъл, изследването на идеята за хуманитарната интервенция, извънредните хуманитарни ситуации от типа на конфликта в Сирия и реакцията на международната общност от по-широка (интердисциплинарна) гледна точка обещава по-задълбочено познание върху ситуацията, една качествена промяна относно начина, по който гледаме на нея, която може да допринесе за развитието и на двете дисциплини - философия и теория на международните отношения.

Употребата на различни подходи от тези две дисциплини предлага повече възможности за използване на различни техники, методи и методологии, с помощта на които се достига по-лесно до същността на проблема, а той самият се обяснява по по-достъпен начин. Така можем с по-голяма яснота да отговорим

на сложни въпроси, които отразяват моралните, политическите и географските причини за и против хуманитарната интервенция, както и различните социално-икономически измерения на конфликта в Сирия. Въпроси, които засягат области като теорията за рационалното действие, биополитиката, вътрешните работи на страната и социалните взаимоотношения.

За да разрешим тези (или поне някои от тези въпроси), е необходимо да делегираме работата по изследването на онтологията, да ги разглеждаме в по-обща перспектива, да разширим дебата, да допуснем повече перспективи. Когато заемем някои важни философски подходи (умове) в дискусията по проблема, има по-голяма вероятност да съумеем да предадем по-пълно цялата картина на всички тези проблеми по много по-достъпен начин.

В този смисъл, идеята за хуманитарна интервенция *in statu nascendi* трябва да бъде тясно свързана с модерното ни разбиране

за принципа на държавния суверенитет, идеята за човешките права и Женевските конвенции. Понятието, което е предмет на този труд неминуемо ще бъде обсъждано в светлината на неговото местно, регионално и глобално измерение. Ще бъде обсъждано в рамките на това, как международната общност влияе на развитието на ситуации, в които може/трябва да има хуманитарна интервенция. От изключително значение е как международната общност ще отговори на появяващите се хуманитарни кризи като геноцид, международни престъпления и нарушения на човешките права. Дебатът за понятието, предмет на този труд, неминуемо е повлиян е от начина, по който различни съревноваващи се теории за международните отношения се отнасят към него.

Като имаме предвид това, ние отчитаме, че идеята за хуманитарната интервенция ще бъде в процес на едно постоянно ставане, появяване, формиране и адаптиране към новите

обстоятелства в една непрекъснато усложняваща се глобална (политическа) среда.

Иновативната стойност на изследването

Освен с уникалния по рода си рефлексивно-диалектически подход на изследване, който се състои както политическа онтология, така и от някои философски, онтологически подходи към проблема, дисертацията има още няколко съществени приноса.

В нея са използвани редица метафори и цитати, за да се илюстрират различни важни измерения на изследваната област и местната, регионална и глобална социално-политическа среда и властова структура, която е част от дискусиата около проблема. Да, изследването е интердисциплинарно. Това обаче не означава, че не можем да разкриваме различни плуралистични особености на идеята за хуманитарна интервенция, онтологията, която използваме за

изследването ѝ, както и зоната на конфликт, в която тази идея може да бъде приложена, но в крайна сметка не е.

По този начин дисертацията предлага един силно хибридизиран синтез, с помощта на който се очертава идеята за хуманитарна интервенция. Този синтез включва различни теории от областта на международните отношения, парадигми, подходи и школи в една нова онтология тип *in statu nascendi*. Същевременно той позволява редица *ad hoc* онтологични размишления на конкретни ситуации, който съпоставя най-трудно уловимите, и в някои случаи неточните, изкривените елементи, съставляващи идеята за хуманитарна интервенция. Заедно с това приложеният подход позволява и да се тестват резултатите от тези размишления през призмата на диалектически и рефлексивни модуси/начини на мислене. Тестът е в реалните условия на дебата за идването на хуманитарна катастрофа през следните фази: започването на

конфликта в Сирия (Арабската пролет) и развитието му от местен конфликт, в който участват две страни, до регионален конфликт тип *a bellum omnium contra omnes*, който има световно значение. В дисертацията са описани и няколко различни съревноваващи се концепции за хуманитарна интервенция, които по някакъв начин се отнасят до въпросния конфликт, който сменя природата и облика си също както хамелеон сменя цвета на кожата си.

Следователно, всички тези малки и големи дискусии са включени в една по-голяма рамка, в дебата за истината, обективността, и достоверността на откритията в областта на социалните науки, обогатен от една нова онтология тип *in statu nascendi* и възможността за възприемане на различни аналитични и рефлексивни елементи от политическата онтология и други философски методи, подходи и традиции, които, ако бъдат приложени правилно, придават иновативна

стойност на дискусиите, свързани с теорията на международните отношения.

Авторът на това изследване предлага нова по рода си онтология тип *in statu nascendi type*. Тя има еволютивен, рефлексивен и интердисциплинарен характер. Може да бъде разглеждана като аналитична смесица от различни нови и стари аналитични хоризонти. Този хоризонт събира заедно много идеи, парадигми, теории и подходи, които досега не са били обхванати досега, тъй като се е смятало, че няма да сработят добре заедно.

Този вид цялостен подход предлага още на различните традиции/школи в областта на теорията на международните отношения уникалния шанс да се откажат от някои свои дълго защитавани мнения и да работят заедно за развитието на дисциплината. Тези прости процедури предоставят възможност с по-ясен и по-свеж поглед да гледаме на трудни и

дори противоречиви понятия като идеята за хуманитарната интервенция. Да имаме един поглед, който се “сприятелява” с мъдростта и който показва една по-голяма ангажираност относно започването на изследвания в областта на международните отношения, които се стремят към откриване на истината в един по-философски смисъл.

Изследването е посветено само на разкриването на истината по въпросите, свързани с политическата онтология, идеята за хуманитарна интервенция и различните призови на част от международната общност за организиране на помощ за изграждане на обществото в Сирия. Заедно с това обаче то се обявява за отварянето на дисциплината към по-широки дискусии за различните други видове дефицити и нехайното отношение сред различни групи учени от областта на теорията на международните отношения. То се обявява за ново отваряне към онтологичното мислене от страна на всички

учени от областта на теорията на международните отношения като цяло. Според автора има сериозна нужда от по-честа употреба на такъв вид мислене в различни ad hoc ситуации, както и от пренасянето на съществуващи онтологически традиции от нашата дисциплина, до по-широки научни полета и хибриднизираните очертания на последните открития в научната онтология на теорията на международните отношения.

Друг от приносите към развитието на дисциплината е това, че изследването анализира и сравнява различни значения на или концепции за понятието за хуманитарна интервенция през призмата на различни дебати/подходи, които са свързани с областта на теорията на международните отношения: реалистки, либералистки, конструктувистки, марксистки, рационалистически, постструктуралистки и постколониалистически. Заедно с това се обявява за един още

по-широк философски хоризонт, който отдава дължимото на дълбочината на Кантовата философия, значението на Хегеловата диалектика, както и на дебата на проект, който е подкрепен от прозренията на Дафов за идеята за проективна онтология. Този хоризонт включва още концепцията на Ролс за воала на невежеството и преформулира идеята на Бауман за ликвидност в онтологичната ни среда, възприема идеята на Дериде за нерешимостта, обсъжда Бурдийо за социологическите етикети, свързва областта на изследването с идеята на Гадамер за сливане на хоризонтите и неговото херменевтично и бодриярско внимание към въпросите, свързани със симулацията и симулакрума, опитвайки се да преформулира начина, по който този дебат се развива като предоставя на разглеждане отново по-широкия дебат на Герджиков за философията на относителността.

Ето защо “таргетът” на изследването са не само съвременните мислители от посочените области, но и съвременните и бъдещите световни политически лидери, които неминуемо ще се изправят пред предизвикателството да определят най-добрия курс на действие относно ситуации като тази в Сирия.

Дисертацията може да се ползва като наръчник, който да спомогне за промяна на посоката на дебата относно бъдещето на идеята за хуманитарна интервенция, независимо дали международната общност ще избере да се намеси в даден конфликт на базата на причини, свързани с оказването на помощ при разрешаването на хуманитарни катастрофи, или ще остане бездейна и ще наблюдава от страни развитието на въпросните ситуации (както общо взето прави от началото на

конflikта в Сирия, с някои малки изключения, които могат да бъдат обсъдени в друг подобен научен труд).

Този наръчник може да изглежда доста труден за следване на моменти. Това е така, защото идеята му е да направи преоценка на идеите, които имаме до момента, да тества новите методи, за да ги направи по-устойчиви и да ги сравни с други съществуващи мнения, измерения на реалността и плуралистически онтологически начини на мислене. Пренасочва дебата за хуманитарната интервенция като естествен отговор на всяка извънредна хуманитарна ситуация, която възниква в съвременния свят и го обогатява с въпроси относно онтологическите компоненти на понятието хуманитарна интервенция, сред които са задължението да проявяваме хуманност, понятието за неутралност, предпоставката/предположението за безпристрастност, и идеята за независимост.

Дисертацията може да се използва в различни академични курсове като Теория на международните отношения, Международна политическа теория, Приложна етика, Морална философия, Експериментална философия с идеята да подпомогне развитието на тези бързо развиващи се изследователски полета. Разбира се, този научен труд е подходящ и за всеки, който иска да разшири интелектуалните си хоризонти и да подлежи на преоценка вече възприетите понятия за истина в областта на теорията на международните отношения.

Хронология

Изследването се фокусира върху извънредните хуманитарни ситуации в съвременния свят, които следя от последните две десетилетия насам.

Включва анализ на работата на учените по конфликта в Сирия, който се развива и който следя в последните десетина

години, Арабската пролет и идеята за хуманитарната интервенция погледната през призмата на теорията за международните отношения като научна/политическа онтология.

Тези мои наблюдения се допълват с повече от пет години на задълбочено философски и онтологически размишления по въпросите, свързани с извънредните хуманитарни ситуации в съвременния свят. През тези две десетилетия също успях да разбера по-добре разликата между философска и политическа онтология. Възприех различни методи и методологически подходи, както и начини на мислене и изпробвани парадигми от всеки един клон на теорията за международните отношения.

Така започнах да третирам теорията на международните отношения като вид научна онтология, която събира в себе си различни подходи и школи от областта на теорията на

международните отношения. Самата дисертация е написана за 48 месеца:

- Проучване на литература по темата, събиране на най-важната информация за изработка на първоначалната хипотеза.
- **Февруари 2018- август 2019** – Напредък в работата по първоначалното проучване върху политическата по онтология и идеята за хуманитарна интервенция.

В този период участвах и в три международни конференции, където представих текстове, пряко свързани с трансформирането на конфликта в Сирия в извънредна хуманитарна ситуация и потъпкването на човешките права в страната и в страните от Близкия изток като цяло.

- **Септември 2019 - януари 2020** – Завършване на първа чернова на дисертацията, раждане на идеята за политическа онтология *in statu nascendi*.
- **15 януари 2020** – Първа частична чернова предадена за разглеждане на членове на Философския факултет на СУ "Св. Климент Охридски"
- **февруари 2020 - октомври 2020** – Анализ и синтезиране на събраната информация и изготвяне на последната чернова на дисертацията.
- След това, тя беше предадена за преглед на моя ръководител проф. Веселин Христов Дафов, който ми даде обратна връзка и ме насочи как да подобря работата си.
- **На 16 ноември 2020**, след извършени подобрения, предложени от проф. Дафов - предаване на работата заедно с академично сиви и два автореферата (един на

ПОЛИТИЧЕСКА ОНТОЛОГИЯ НА ИДЕЯТА ЗА ХУМАНИТАРНА ИНТЕРВЕНЦИЯ

СИРИЙСКИЯТ КОНФЛИКТ (2011-)

английски език и един на български език) в СУ “Св. Климент Охридски” за вътрешно и външно оценяване.

- **между ноември 2020 и февруари 2021 - планирана подготовка за защита на дисертацията**

Кратки биографични данни:

PIOTR PIETRZAK специализира в областта на политиката и философията на Близкия изток и ислямския свят. Той разглежда предметите на своите изследвания през призмата на някои от най-известните подходи в теорията на международните отношения, геополитиката, стратегиите за разрешаване на конфликти, и международно право. Основните му интереси засягат сравнително скорошните социално-политически събития в Афганистан, Кипър, Чечения, Бивша Югославска Република, Ирак, Иран, Либия, Сирия, Египет, Мали, Сомалия, Судан, Южен Судан, ДР Конго и Йемен, както и Грузия и Украйна и отчасти въпроси, свързани със съревнованието между великите сили преди и след Студената Война.

Към момента, Pietrzak е докторант в СУ “Св. Климент Охридски” и основател и главен редактор на *In Statu Nascendi - Journal of Political Philosophy and International Relations* - журнал и

неправителствена благотворителна организация, базирана в София. Има магистърска степен по Международна политика и международни отношения от Университета в Манчестър и магистърска степен по политика от Университета във Вармия и Мазури (Полша). През 2007 г. получава Erasmus стипендия от Университета в Кипър.

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-0464-1991>